

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL DEBAT AL PARLAMENT DE CATALUNYA SOBRE LA PROPOSTA DE RESOLUCIÓ QUE INSTA A LA RENOVACIÓ DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL (29.04.10)

Sr. President, senyores i senyors diputats,

Pel nostre grup parlamentari, haver signat i votar aquesta proposta de resolució no suposa cap esforç, ni cap sacrifici, ni cap exercici de responsabilitat, ni tampoc una contribució a un gest unitari pensant de cara a la galeria.

No entenc a aquells que, amb grans escarafalls parlant de 'superresponsabilitat', demanen reconeixement per haver arribat a aquest acord quan, senzillament, estan complint amb la seva obligació i fent un acte de coherència.

Nosaltres votem aquesta proposta perquè entenem que, com a catalanistes i federalistes, la nostra obligació permanent és defensar l'autogovern i defensar l'Estatut. I la votem també per respondre positivament a la crida que feia el president de la Generalitat divendres passat, conegut el cinquè intent fallit del Tribunal Constitucional per dictar sentència sobre el recurs presentat pel Partido Popular contra l'Estatut d'Autonomia.

Votem aquesta resolució perquè volem afirmar un cop més la nostra convicció sobre la plena constitucionalitat de l'Estatut.

Votem aquesta resolució perquè volem reiterar, tantes vegades com calgui, l'especial respecte que ha de merèixer a tots una llei que ha estat referendada per a la ciutadania a la que ha de servir.

Votem aquesta resolució perquè, precisament des del respecte que ens mereixen les institucions i l'Estat de dret, no podem deixar d'assenyalar que el Tribunal Constitucional està en una situació anòmala. Incomplet per la defunció d'un magistrat, amb quatre magistrats amb un mandat que va acabar fa més de dos anys i mig, i amb un magistrat que ha estat atípicament privat de participar en les deliberacions i votacions sobre el recurs presentat pel PP contra l'Estatut.

Votem aquesta resolució perquè creiem que el Congrés i el Senat han de complir amb la seva obligació institucional d'assegurar que el Tribunal Constitucional estigui complet i que els magistrats que l'integren no hagin sobrepassat els seus mandats.

Votem aquesta resolució perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya no entendrien que les institucions catalanes no utilitzessin tots els mitjans al seu abast per defensar l'autogovern de Catalunya i el nostre Estatut. Perquè nosaltres seguim creient en l'Estatut. I el defensarem sempre, peti qui peti, passi el que passi. En això compartim també l'actitud del President Montilla expressada ahir mateix en aquesta Cambra.

I, per cert, volem aprofitar per solemnitzar el nostre suport a les decisions preses en aquest sentit pel govern de Catalunya en la seva reunió de dimarts.

Votem aquesta resolució perquè tots els elements que la integren no sols no posen en qüestió el nostre sistema institucional, sinó que pretenen assegurar el correcte funcionament de totes les institucions. També els punts tercer i quart de la proposta. I per això no acceptem l'esmena del Grup Mixt que pretén eliminar el punt tercer. I tampoc no volem pronunciar-nos ara sobre el contingut concret de la reforma de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional com pretén l'altra esmena del Grup Mixt.

Votem aquesta resolució perquè volem donar un missatge alt i clar a les institucions espanyoles i als demòcrates i progressistes de tota Espanya.

Perquè aquesta qüestió, senyores i senyors diputats, no és una controvèrsia entre Catalunya i la resta d'Espanya. Ni a Catalunya les opinions són monolítiques ni tampoc no ho són a Espanya. Vegin, sinó, l'opinió del director del diari Público: "La exigencia constitucional de consensos amplios pretendía que la composición de la más alta instancia del sistema reflejara la evolución de las mayorías parlamentarias. Por tanto, quienes tanto predicán las bondades de la Constitución sólo tienen que hacer una cosa: cumplirla".

O parin atenció a aquest fragment d'un editorial del diari de més tirada a Espanya, el diari El País: "Obstinarse en que sea el tribunal en su actual composición quien se pronuncie, y no otro sin recusaciones ni prórrogas, pondría de manifiesto una inaceptable pretensión de determinar el contenido de la sentencia a través de argucias". Jo no seria capaç de dir-ho més clar.

No estem demanant que es canviïn les regles de joc, només estem exigint que es compleixin.

No presionem el Tribunal Constitucional ni neguem la seva funció, només aspirem a que desenvolupi les seves funcions amb plena normalitat institucional, perquè les seves decisions puguin ser acceptades amb normalitat.

Demanem que tothom recordi que el nostre Estatut va ser negociat entre una delegació del Parlament i les Comissions Constitucionals del Congrés i del Senat, que va ser aprovat per majoria absoluta per les Corts Generals, i que va ser sotmès a referèndum dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que, de forma majoritària, el van aprovar. I ho fem perquè sembla assenyat no promoure un xoc de legitimitats, i no hauria de difícil evitar-lo.

Creiem sincerament que aquí no només està en joc l'Estatut. Aquí està en joc una determinada interpretació de la Constitució.

La Constitució de 1978 va ser un gran espai de trobada. ¿Seguirem cabent-hi els que varem lluitar per aconseguir-la i la varem votar? ¿O ens veurem expulsats del consens constitucional 30 anys després? El que va ser possible el 1978, ¿no ho és avui? Nosaltres confiem avui en la Constitució com hi varem confiar llavors. La Constitució també ens pertany. També és la nostra.

En la nostra opinió alguns pretenen imposar una visió restrictiva de la Constitució, precisament la visió dels que es negaven a incorporar el concepte de nacionalitats i regions el 1978, la visió dels que van votar

en contra del Títol Vuitè de la Constitució. I això és molt greu i pot causar un mal irreparable a Espanya. Que el que llavors es va poder solucionar, no s'espatlli avui.

Acabo.

Fa més de tres anys i mig el Partido Popular va presentar un recurs contra el Estatut cridant "España se rompe". Si quelcom ha quedat clar en aquests més de tres anys i mig és que Espanya ni s'ha trencat, ni es trenca. En aquests més de tres anys i mig ha quedat clar que l'Estatut és una llei vigent que s'ha anat desplegant, proporcionant a Catalunya més competències, i a totes les Comunitats Autònomes un nou sistema de finançament. Hem vist també com d'altres Comunitats Autònomes s'han inspirat en el nostre Estatut per a reformar els seus propis Estatuts. I no ha passat res. Res no s'ha trencat. Ni el Partido Popular ha presentat recurs contra aquests Estatuts.

Res no s'ha trencat. I així ha de ser. Així ha de continuar essent. I perquè sigui així, no hi ha millor camí que el que assenyala la pròpia Constitució. La que van fer i defensar Jordi Solé Tura i Miquel Roca. La que va defensar fins el seu assassinat ignominiós Ernest Lluch. Aquesta Constitució, llegida a la llum de llavors, amb la mirada clara dels que volien que servís per unir, i no amb la mirada dels que, en intentar apropiarse-la, només causaran divisió.

Reflexionin també, senyors del Partido Popular, si la millor manera d'unir Espanya és impedir que es pugui parlar en català al Senat. Votin la proposta de modificació del reglament del Senat acordada entre el grup Socialista, l'Entesa Catalana de Progrés, el grup de Convergència i Unió, i

altres senadors. Votin-la. I pensin en retirar el seu recurs contra el nostre Estatut, demostrin així el seu amor a Catalunya i a Espanya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.